

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Întâmpinării Domnului

Vin să Mă încălzesc cu voi și lângă voi, fii ai cuvântului Meu. E frig pe pământ, și frigul acesta ajunge în cer la Noi și se simte mai mult decât pe pământ, căci simțirea celor din cer e mare, fiilor, e tot un duh, chiar dacă-i tot un foc Duhul Sfânt Hrănitorul și Mângâietorul, dar suferă El din pricina frigului de pe pământ, care se strânge mult, mult la Noi, căci cei de pe pământ așteaptă de la Noi, dar Noi așteptăm mai mult de la cei de pe pământ să Ne vină binele și căldura și iubirea pentru Noi. Omul pe pământ când îi este frig își face haine groase și călduroase și se îmbracă cu ele pe vreme de frig, dar Noi avem doar o cămășuță toți la fel, și de pe pământ nu Ne trimite nimeni cămășuțe din care purtăm Noi, căci oamenii nu știu ce să trimită. Ei trimit haine ca pe pământ la cei plecați, dar în cer avem doar cămășuțe albe de in, și nu dau oamenii așa ceva pentru cei din cer, o, și nu se pot acoperi cei din cer în vreme de frig pe pământ, și suferă ei.

Oamenii când aud ce spun Eu, zic că Eu sunt Dumnezeu, și cum de grăiesc Eu așa ca pentru om? O, dar să nu uite oamenii că și Eu am luat trup ca și omul și că e la fel ca al omului, tocmai ca să port cu el toate câte face omul asupra Mea împotriva poruncilor vieții, iar Eu sunt Domnul vieții, și dacă sunt, suferă viața Mea și trupul Meu cât toți oamenii de pe pământ, dacă ei nu lucrează în ei legea împărăției cerurilor, căci pe pământ nu este împărăție, și este vremelnicie, iar împărăția este în cer, și vine din cer cu Mine pe pământ, căci Eu sunt Împăratul Cel de la Tatăl pentru om pe pământ și în cer, iar omul are iubirea împărțită și este împărțit.

O, cum să pot fi Eu Stăpânul și Împăratul omului, când el este împărțit? Fiilor, fiilor, de ce se duce de la Mine omul pe care Eu îl primesc să vină și să-i dau viață din viața Mea? Se duce pentru că este împărțit, ar vrea și cu Mine, dar și cu el, cu ale lui doriri și plăceri și simțiri, o, și nu pot Eu așa cu omul, fiilor, și iată de ce îi este frig lui Dumnezeu, Cel ce a făcut pe om de odihnă a Sa și a împărăției Sale cu omul!

O, fiilor, e zi de praznic sfânt în ziua aceasta pentru Mine, și Mă adun cu voi și cu amintirea cea de atunci, când după patruzeci de zile de la nașterea Mea pe pământ între oameni M-au luat părinții și M-au dus la templu și M-au închinat Domnului. M-a luat în brațe bătrânul Simeon, care aștepta mângâierea lui Israel prin nașterea Mea, căci lui i-a spus Duhul Sfânt că nu va trece cu trupul până mai întâi nu va vedea pe Hristosul Domnului, o, și M-a binecuvântat el, M-a luat în brațe, și a cerut Domnului slobozirea sa, dacă a văzut el cu ochii mântuirea promisă peste popoare, spre luminarea lui Israel și a neamurilor toate apoi, și a zis el Fecioarei mama Mea: *«Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel, și va fi El semn, care va stârni împotriviri»*.

Am venit copil când am venit, așa cum vine tot omul pe pământ prin naștere, o, și vine în cer suferință mare pentru toți cei care se nasc pe pământ, căci oamenii care aduc copii pe pământ nu știu, o, nu aud și nu știu taina nașterii omului, și cad ei în desfrânare, bieții de ei.

Aduc vouă aici lucrare nouă de lucrat, că am spus, fiilor, la începutul coborârii Mele de după anul 1955 și am deslușit că prin acest fir și lucrare se vor ierta multe păcate și multe suflete care așteaptă salvarea lor.

O, fiilor, moștenesc copiii de la părinți bune și rele, dar cel mai dureros de purtat este pedeapsa necurăteniei părinților din care se nasc copii slabi cu firea și cu trupul, de vreme ce părinții lor nu păstrează curată vremea sarcinii pentru nașterea copiilor. În vremurile de demult mai erau oameni pe pământ care țineau rânduiala curăteniei nașterii de fii, dar iată, părinții nu stau cuminți cu desfrânarea lor în vremea formării pruncului în pânțe, și cad peste

copii patimi urâte și ies copii desfrânați, și iată, fiilor, trebuie ridicate la cer rugăciuni pentru părinții din toate vremile, și care n-au știut legile și tainele nașterii de prunci.

Voi, cei rugători pentru cei ce nu iubesc cerul pe pământ și legile lui, voi să ridicați la cer acum rugăciuni așa cum Eu vă voi învăța, ca să fie dezlegați și iertați părinții pentru vina copiilor lor și să se bucure de salvare și părinții și copiii, care și ei au ajuns părinți apoi unii după alții, unii prin alții, o, și n-au aceștia urmași care să le poarte îngrijire lor spre cer, căci nu știu oamenii tainele și legile cerului pe pământ, iar desfrânarea cea cu trupul este lege din iad, aceasta spun Eu, ca să știe oamenii cei cu iubirea împărțită, și care ar căuta și cu Dumnezeu, și cu diavolul, iar Mie Îmi este frig în cer pentru recele oamenilor de pe pământ, care nu iubesc pentru ei taina cerului.

Fiilor, fiilor, Mă încălzesc cu voi și-Mi spun vouă frigul Meu. Grăiesc cu voi cu dulce, dar și îndurerat, când Duhul Meu plânge și țipă de jale pentru toți cei de pe pământ. Când în grupul de instrumente cântă cei mulți din ele, cu unele se cântă mai blând, cu altele mai răsunător, cu unele mai subțire, cu altele mai grav, dar melodia se formează din toate, și înseamnă ea ceva care grăiește despre o stare fie de bucurie, fie de durere, fie de așteptare sau de iubire, sau de nădejde, numai să ne placă melodia și s-o înțelegem, așa cum înțelegem vântul blând sau iute, apa curgând blând sau cu zgomot mare, graiul cald sau aspru al aproapelui, totul o melodie să ni se pară, toate o lucrare la care să lucrăm, și pe care Dumnezeu ne-o pune înainte spre formarea omului launtric, și care se vede afară: omul cel nou.

Dar pentru cântare, o, fiilor, mai trebuie să știți de la Mine ce-Mi place Mie, și tot așa să vă placă și vouă, numai să iubiți să cântați mult Domnului și tot mai mult. O, nu iubiți, nu vă mângâiați să vă cânte lumea, să ascultați pe cei din lume când cântă chiar și pentru Dumnezeu, căci aceia nu fac voia lui Dumnezeu, o, și nu Mă pot alina de la ei. Dar cântați voi, măi fiilor, că iată, nu orice fel de om și de cântare ajunge la Dumnezeu. O, nu Mă bucură dacă lumea cântă de Dumnezeu, căci lumea are dulce păcatul, nu pe Dumnezeu, chiar dacă omul are nevoie de Domnul la necaz. O, cântați, cântați-Mi voi, fiilor, că Mi-e dorul după voi. Cântați cumiți ca lui Dumnezeu, cântați cu umilință și cu duioșie. Cântați la lucru și la rugăciune, cântați, fiilor. Cântați pe cale ca să fiu cu voi pe cale. Cântați în culcare, în scolare, cântați în așternut până ce adormiți. Cântați în duh de rugăciune și de grăire cu Mine, ca să vă fie dulce inima și tot ce este în ea în toată clipa, o, că numai pe voi vă mai am să Mă iubiți, să Mă mângâiați cu iubirea voastră neîmpărțită și întreagă Mie, fiilor scumpi ai Mei.

O, și mai am, fiilor, să vă învăț în ziua aceasta, ca să vă deprindeți mintea și inima de cunoștință de la Mine și să nu uitați apoi învățătura Mea. O, fiilor, deprindeți-vă să nu ziceți despre nimeni că este bun, sau că voi sunteți buni și că alții sunt răi, sau că un om e bun și că altul e rău, căci Eu am spus că bun este numai Dumnezeu, și n-am dat voie să-Mi spună nimeni că sunt bun. Nu-i face bine omului să fie bun cu el Dumnezeu, sau cei care-l înconjoară, că mai bună decât toate este dreptatea lucrurilor, iar aceasta este la Domnul spre cântărire, și nu este după mintea omului. O, nu vă încântați, cum că vi s-ar părea cineva bun prin grai sau prin purtare, căci omul este necunoscutul unul pentru altul, și de aceea este de vegheat din partea voastră în toată vremea, ca să nu greșiți cumva față de adevărul cel despre om, și pe care numai Domnul îl știe, iar Eu am spus omului: *«Să nu-Mi zici bun, că numai Dumnezeu este bun»*.

O, nu vă întristați când nu sunteți înțeleși, ci fiți umiliți și cumiți, căci numai Dumnezeu este bun, fiilor, și iată câte sunt de pus în ordine cu privire la înțelepciunea pe care trebuie s-o folosiți clipă de clipă cu mintea și cu grăirea, prin inimă acestea, și apoi toate gândirile și vorbirile spumoase se vor da în lături din lucrarea duhului vostru, și va rămâne fructul înțelepciunii gândirii și al grăirii, că Eu, Domnul, de șapte mii de ani aștept omul să semene cu Dumnezeu întru acestea.

O, ce folosește omului vorbirile umflate, cuvintele netrecute prin sită și îngrămădite spre gură pentru vorbire? Acestea toate fac parte din duhul fățarniciei, de care fiii lui Dumnezeu să se ferească am spus. O, și nu va fi ușor aceasta, dar va fi frumos prin greu, nu prin ușor, căci ușorul prin toate nu-l crește pe om, nu-l formează bogat cu înțelepciunea apoi.

O, să cunoști, creștine, pe cel ce dă să te cadă în păcat prin vorbirea lui spumoasă și plină de venin și de om fără Dumnezeu în el, că iată, a venit secerișul, fiule, iar cine a rămas neghină prin toate câte face și vorbește, acela se dă deoparte ca să-Mi pot Eu curăța grâul și să-l pregătesc al Meu.

Iar de neghina din grâu este de grăit între Mine și voi, fiilor, căci învățătura Mea din mijlocul vostru este ea spre prăbușirea și spre ridicarea multora, că Eu sunt această grăire, iar despre Mine a fost rostită proorocie prin gura dreptului Simeon, care a spus: *«Acesta este rânduit spre prăbușirea și spre ridicarea multora, și va fi semn care va stârni împotriviri»*.

O, Mă doare și Mă doare pentru cei care au avut prilejul să cunoască și să creadă cuvântul Meu de azi cu voi și s-au clătinat apoi, rămânând peste ei semnul acesta: *Cuvântul lui Dumnezeu* Care le-a grăit și lor, și pentru Care ei n-au rămas statornici, și aceasta din lipsă de minte, fiilor, ogor nelucrat fiind mintea lor.

O, Eu vin la voi iarăși și lucrăm iarăși ridicarea spre înțelepciunea cea de sus în fiii cuvântului Meu, iar voi să Mă purtați spre ei, spre zidirea lor în Dumnezeu, fiilor care Mă așezați în carte.

Și acum vă las pe voi sub slava păcii Mele și pace vouă, fiilor! Nu vă obosesc mult, ci câte un picuț de fiecare dată când vin cuvânt în carte, căci trebuie hrănit de sus și trebuie călăuzit acest popor, care voiește să rămână neîmpărțit, ci doar cu Mine, fiilor, cu Mine și cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

02/15-02-2019